



DARABOS ENIKŐ

Ophelia*

Ophelia nagyon szeretett ilyenkor megenni egy csokit. Most is elővette kis, műbőr retiküljéből, nekitámaszkodott a falnak, és elkezdte rágcálni. Epres, joghurtos Milka. Már csak azért is, mert illik lasztex nadrágja színéhez. Üvölt a zene. A lábak tempósan taposnak. A fényben törnek a mozdulatok. A végtagok leszakadnak a testről, és a terem másik oldalán villannak fel újra. Ophelia ilyenkor soha nem vett fel feketét, mert a fekete nem él ebben a fényben. Fehér top, lila nadrág, a köldökben meg-megvillanó piercing. A fehér mindent tud a fényről, gondolhatta volna Ophelia, de nem gondolta. A fal, aminek támaszkodott, párás volt, és hideg. Szerette, hogy nekinyomhatja a testét. Fojtott a levegő. Ophelia rágcált, és kibámult a fejéből. Hirtelen megborzongott. Szinte észre sem vette, ahogy csiklandozva végigfutott a ritmus a testén, és finoman beremegett a medencéje.

Mondjuk, az ott, motyogta halkán, csak úgy, magának. Kezében eligazította, jobban lehúzta a csokiról a sztaniolt. Állati muris ahogy az a hapsi ráengedi magát a zenére. Ráérősen végigpásztázta szemével az alakot. Még véletlenül se akadjon össze a tekintetük. A fickó amolyan Belőtt-Séró-Szögletes-Orrú-Cipőben. Enyhén megül a nadrág a cipőjén. Fekete zakó, fekete Budmil-póló. Az arcát nem lehet látni, akkora a zaj.

Ophelia szájában a csoki íze összekeveredett a rúzsával. A testén valami kellemes izgalom futott végig. Agyát elöntötte a szivárgó, eperízű füst. Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a zene lassan a magáévá tegye. Ahogy a jobb csípő hangsúlyosan, mégis szinte csak utalásszerűen belenyomódik a másik ágyékába. És rögtön visszahúzódik: a mozdulat nem tud magáról. Ophelia testét megragadja a zene, és kifacsar belőle mindent, aminek köze lehetne az akarathoz. Mindenét elárasztja, oda is behatol, ahol a nem érzéki dolgok székelnek. Ophelia a tudat fáján fityegő, túlérett gyümölcs. Ophelia teste forrón bugyogó nedvektől feszes. Ophelia égi, tiszta edény. Ophelia elefántcsonttorony. Ophelia táncol...

A hang nagyon közlőre érkezik, érezni a fülcimpák pelyhein a forróságát. *Tetszel nekem, nagyon jó vagy..., isteni, csináld még.* Száraz és fojtott hang liheg a fülébe. Iszonyú hangosan ordíthat. *Ophelia, Ophelia!* Egy kar nyúl ki felé, de nem fejezi be a mozdulatot. Eltörik, és az eperízű zene felületét masszírozza tovább az izzadó tenyér. *Várj, Ophelia, várj, látni akarlak! Érinteni!...* Ophelia ekkor úgy érzi, hogy tapogató ujjak nyúlnak a melle alá, keresik a helyet, a kedvező súlyelosztást. Kicsit elpepecselnek, és a jobb melle máris ott ring egy forró és nedves tenyér felületén. Ophelia elég furcsának találja, ahogy melle szép lassan kitölti az idegen tenyér öblét. Úgy érzi magát, mint egy kis, összegömbölyödött madár. Borzos pihéi meg-megcsiklandozzák a tenyér érzékeny bőrét. Ophelia megremegett.

Örült pörgős zenét kever a dj. Az ütősök nagyon ott vannak, és a vokál is tud mindent. Ophelia szaporán veszi a levegőt. Sminkje alatt izzad a bőre. Mindjárt kimegy levegőzni,

* A szöveg elhangzott a THEALTER International – Szabad Színházak XIV. Nemzetközi Találkozásán, 2004. július 19. hétfőn, 21.00 órakor tartott Fosszília-esten.

mindjárt abbahagyja a csípője ezt a ritmikus rángást, mindjárt leengedi a karjait, mindjárt... *nem, ne hagyd abba, még, csináld, nagyon jó, úgy..., igen...* A hang egyre követelőzőbb. Ophelia úgy érzi, hogy ujjak markolásszák a melleit, durván végigfogdossák mindenét, végigsimítanak meztelen hasán, be a combjai közé, végig a lábszáráig. Szavak, szavak, szavak... Mindene reszket. Kinyitja a szemét. *Én vagyok. Testem hullámszó Balaton. Meleg vagyok. Forró...*

– Na, jó, elég a csokiból, Ophelia összecsomagolta a csoki megolvadt maradékát, és visszatette retiküljébe. Megigazította kissé félrecsúszott felsőjét, majd odalépett a Budmil-hoz.

– Akkor megyünk? – mondta elég mély hangon, és kicsit félrefordította a fejét. Angyali tudott lenni ilyenkor.

– Aha – bólintott idegesen a Budmil, és talán kicsit kapkodva helyezte el nedves tenyerét Ophelia lapockáján. Elindultak a ruhatár felé. A taxiban Ophelia elővette a csokiját, és apró harapásokkal az utolsó falatig elfogyasztotta. Majd elégedetten hátradőlt, és arra gondolt, hogy otthon előbb még mindenképp meg teszi azt a kis maradék Ham-letet.

Tuvudsz teve...*

Te tevé tevé engemet eleve

Nevem. Na jó, ezt nem fogom megmondani. Majd úgy teszek, mintha minden rendben lenne. Nem remeg a gyomrom, nem lüktet a számban a tátogás. Pedig mindent egybevetve nem megy ez csak úgy. Vagy legalábbis nem ilyenkor. Mert nekem ilyenkor valahogy kihagy a bioritmusom. Fogja magát, és kihagy. Három és öt között nekem egyáltalán nincs is bioritmusom. Semmi gond, majd úgy teszek, mintha lenne. *Pereg*, mint műdalban a homokóra. És csak azért nem pörgök, mert az pereg. Nem tudom, miért, D.E. a homokóra csak pereg, pereg. Aztán majd csak eltelik valahogy. Az a rám kiszabott kis idő.

Mondjuk, kitalálom, hogy szedi elő az apám a kisléledet, és hogy lát neki betekerni engem abba a rózsaszín kisléledbe. A derekamon baromi nagy biztosítótűvel fogja össze. A tű akkora, mint az apám alkarja. Legalább akkora. Aztán alvás. Azóta az van, hogy ha három és öt között rózsaszínt látok, kiakad az álkapcsom attól a rejtett ásitástól, ami belülről rám tör, és szociálisan kínoz. Magyaráztam volna el neki? Kisterpesz, kissé hajlított bal láb, csípőre tett kéz, figyelj csak, apuci, húzzál már el a kis, rózsaszín plédeddel a lennadélibáboshortobágyra? Hát, nem, az apámnak szava van. És az apai szó Van. Legalább annyira, mint a biztosítótű. Én meg, mint akit eltesznek láb alól.

* A szöveg elhangzott a „Fölynyomva egy teve seggébe... – irodalmi megpróbáltatások a *Fosszília* folyóirattal” címmel, 2004. augusztus 7-én a *Szigeten* tartott felolvasáson.